

DOSAR NR. x/x/2011
Cod operator 2896

DECIZIA CIVILĂ NR. 2141

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 13.09.2012
PREȘEDINTE: X JUDECĂTOR: X
JUDECĂTOR: X GREFIER: X

S-a luat în examinare recursul formulat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice X în contradictoriu cu reclamanta intimată S.C. X S.R.L. împotriva sentinței civile nr. X/2011 pronunțată de Tribunalul X în dosar nr. X/X/2011, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, a răspuns pentru pârâta recurentă consilier juridic X, lipsă fiind reclamanta intimată. Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, se constată depusă la dosar prin registratura instanței la data de 03.02.2012 din partea D.G.F.P. X, întreaga documentație care a stat la baza emiterii deciziei nr.X/20.04.2011, iar la data de 12.09.2012, reclamanta intimată a depus întâmpinare - în 2 exemplare, un exemplar fiind comunicat reprezentantului D.G.F.P. X care depune delegație de reprezentare. Totodată, învederează instanței că nu mai are alte cereri de formulat și nici probe de administrat, astfel încât instanța, în temeiul dispozițiilor art. 150 C.p.civ., constată încheiată cercetarea judecătorească și acordă cuvântul asupra recursului.

Consilier juridic Jorz Dimitrie pentru pârâta recurentă Direcția Generală a Finanțelor Publice X pune concluzii de admitere a recursului așa cum a fost formulat, respingerea acțiunii reclamantei, fără cheltuieli de judecată.

CURTEA

Deliberând, constată următoarele:

I. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului X la data de 05.05.2011, sub nr. de dosar X/X/2011, reclamanta S.C. „X” S.R.L./ a formulat contestație împotriva deciziei de impunere nr. X/25.02.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice X, prin care i s-au impus obligații suplimentare de plată principale (TVA colectat în cuantum de X lei) și accesorii (majorări de întârziere - X lei), pe considerentul că începând cu data de 01.01.2008, reclamanta trebuia să se înregistreze ca plătitoare TVA, solicitând anularea acestei decizii, ca fiind lipsită de temei legal și neconformă cu realitatea.

Prin sentința civilă nr. X din data de 21 octombrie 2011, Tribunalul X a admis în parte acțiunea, a anulat decizia nr. X/20.04.2011 și a obligat pârâta să emită o nouă decizie prin care să

soluționeze, pe fond, contestația reclamantei formulată împotriva deciziei de impunere nr. X/25.02.2011.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut următoarele:

Prin decizia de impunere nr. X/25.02.2011 s-au stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală (fila 17-19 dosar fond).

Reclamanta a formulat contestație, transmisă prin fax, împotriva acestei decizii de impunere, contestație înregistrată în evidențele pârâtei sub nr. x/31.03.2011 (fila 42 dosar fond).

Pârâta a emis decizia nr. x/20.04.2011 prin care a respins contestația formulată de către reclamantă, pentru neîndeplinirea condițiilor procedurale privind depunerea, semnarea și ștampilarea, în original, a contestației (fila 9-10 dosar).

Tribunalul a reținut că în prealabil, pârâta, prin adresa nr. x/01.04.2011, i-a pus în vedere reclamantei că are obligația de a îndeplini cerințele prevăzute de art. 206 alin. 1 lit. d și e din O.G. nr. 92/2003 (fila 43-44 dosar fond).

Adresa nr. x/2011 a fost comunicată reclamantei la data de 12.04.2011, iar reclamanta a depus documentația solicitată de pârâtă, în termenul legal de 5 zile, respectiv la data de 14.04.2011 (fila 44-45 și 54 dosar fond).

Tribunalul a considerat că transmiterea prin fax a contestației formulate de reclamantă îndeplinește condițiile prevăzute de art. 206 alin. 1 lit. e din O.G. nr. 92/2003, având în vedere următoarele:

în motivarea sentinței recurate se arată că potrivit dispozițiilor art. 44 alin. 2 lit. c din Codul de procedură fiscală, actul administrativ fiscal se comunică prin poștă cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, precum și prin alte mijloace, cum sunt fax, e-mail, dacă se asigură transmiterea textului actului administrativ fiscal și confirmarea primirii acestuia.

în conformitate cu prevederile art. 2 alin. 3 din Codul de procedură fiscală, în situațiile în care acesta nu dispune se aplică prevederile Codului de procedură civilă.

Potrivit dispozițiilor art. 86 alin. 3 Cod procedură civilă, comunicarea cererilor și a actelor de procedură se face și prin poștă sau prin orice alte mijloace care asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia.

Interpretând logic aceste texte, pe baza analogiei, conform principiului „ubi eadem est ratio, eadem lex esse debet”, rezultă că ceea ce legea a stabilit pentru anumite situații (respectiv modalitatea de comunicare a actelor administrativ fiscale de către organul fiscal) trebuie să fie aplicabil și în situația în care aplicarea sa se justifică pentru rațiuni identice sau asemănătoare (respectiv comunicarea actelor de către contribuabil).

în susținerea acestei interpretări, tribunalul a reținut următoarele:

Potrivit definiției date termenului, fax-ul este aparatul care asigură transmiterea la distanță a documentelor pe cale electronică și recepția mesajelor prin aparate similare.

În cazul comunicării prin fax, certitudinea persoanei emitentului, a transmiterii sau primirii documentului și corectitudinea acestuia, sunt asigurate prin „raportul de

transmisiune" și, „raportul de confirmare”. Documentul recepționat la destinatar are valoare de original, fiind opera expeditorului.

În concluzie, tribunalul a apreciat că decizia nr. 20/2011 a fost emisă de pârâtă cu încălcarea dispozițiilor legale, motiv față de care instanța de fond a anulat actul administrativ și a obligat pârâta la emiterea unei noi decizii prin care să soluționeze pe fond contestația formulată de reclamantă împotriva deciziei de impunere nr. x/25.02.2011.

Având în vedere considerentele de mai sus, tribunalul a respins cererea reclamantei de anulare a deciziei de impunere, ca fiind prematur formulată.

Față de cele enunțate mai sus, în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, tribunalul a admis, în parte, acțiunea formulată de către reclamanta S.C. „x” S.R.L.; a anulat decizia nr. x, a obligat pârâta să emită o nouă decizie prin care să soluționeze, pe fond, contestația reclamantei formulată împotriva deciziei de impunere nr. x/25.02.2011.

II. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termen legal pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice x arătând în motivare că în fapt, prin acțiunea înregistrată la Tribunalul x, reclamanta S.C. x S.R.L. a solicitat anularea Deciziei nr.x/20.04.2011, emisă de Serviciul de soluționare a contestațiilor din cadrul D.G.F.P. x, prin care a fost respinsă contestația formulată de reclamantă împotriva Deciziei de impunere nr. x/25.02.2011 și a raportului de inspecție fiscală nr. x/25.02.2011, iar Tribunalul x prin sentința civilă nr.x/21.10.2011 a admis în parte acțiunea reclamantei.

Pârâta recurentă consideră sentința civilă nr. x/21.10.2011 pronunțată de Tribunalul x este netemeinică și nelegală pentru următoarele considerente:

Urmare a verificării efectuate organele de inspecție fiscală au constatat că, societatea a depășit plafonul de 35.000 euro, solicitând ulterior înregistrarea ca plătitor de TVA.

Având în vedere cele constatate, pârâta recurentă arată că organele de inspecție fiscală au procedat, în conformitate cu prevederile art.152 alin.(6) din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare coroborate cu prevederile pct.62 alin.(2) lit. b) din H.G. nr.44/2004 privind Normele de aplicare a Codului fiscal, cu modificările și completările ulterioare, la colectarea taxei pe valoarea adăugată aferentă veniturilor obținute, aferente perioadei verificate, în sumă de totală x lei, rezultând diferența de taxa pe valoarea adăugată în sumă de x lei.

Se susține că pentru neplată la termen a diferenței de taxa pe valoarea adăugată în sumă de x lei, organele de inspecție fiscală au calculat majorări și dobânzi de întârziere în sumă de x lei, de la data scadenței, respectiv 25.04.2008 până la data de 24.02.2011, în conformitate cu prevederile art. 120 alin.(I) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. x/25.02.2011 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. x25.02.2011, SC x SRL

formulează contestație înregistrată la D.G.F.P. x sub nr.3711/31.03.2011, pe care o transmite prin fax.

Pârâta recurentă arată că serviciul Soluționare Contestații din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Caraș-Severin prin adresa nr. x/01.04.2011 a solicitat societății contestatoare, ca în termen de 5 zile de la primirea acesteia, îndeplinirea cerințelor prevăzute de art.206 alin.(l) lit. d) și lit. e) din Codul de procedură fiscală coroborat cu prevederile pct.2.2 din Instrucțiunile aprobate prin Ordinul nr.519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului IX din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, în caz contrar contestația urmând a fi respinsă fără a se mai antama fondul cauzei și, totodată, s-a solicitat a se anexa și documentele care au legătură cu cauza supusă soluționării.

Pârâta recurentă arată că adresa nr. x/01.04.2011 transmisă de Serviciul Soluționare Contestații din cadrul D.G.F.P. x a fost primită de contestatoare în data de 12.04.2011, confirmarea de primire a adresei precizate, fiind anexată la dosarul cauzei, iar reclamanta prin adresa înregistrată la D.G.F.P. x sub nr.x/14.04.2011 a anexat deconturile de TVA aferente perioadei 2008-2010, fără a depune și contestația în original, așa cum i s-a solicitat.

Astfel, pârâta recurentă arată că sunt incidente prevederile O.G. nr.92/2003, privind Codul de procedură fiscală republicată, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează: „Art. 206 -(1) Contestația se formulează în scris, și va cuprinde:

- a) datele de identificare a contestatorului;
- b) obiectul contestației;
- c) motivele de fapt și de drept;
- d) dovezile pe care se întemeiază;

e) semnătura contestatorului sau a împuternicitului acestuia, precum și ștampila în cazul persoanelor juridice. Calitatea de împuternicit al contestatorului, persoana fizică sau juridică, se face potrivit legii.”

În conformitate cu prevederile pct.2.2 din Ordinul nr.519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată prevede: „în situația în care contestația nu îndeplinește cerințele care privesc depunerea împuternicirii, semnătura, precum și ștampilarea, în original, organele de soluționare competente vor solicita contestatorului, printr-o scrisoare recomandată cu confirmare de primire, ca în termen de 5 zile de la comunicarea acesteia să îndeplinească aceste cerințe. în caz contrar, contestația va fi respinsă, fără a se mai antama fondul cauzei, ”pct. 3.2.din același act normativ prevede: ”Dosarul contestației va cuprinde: contestația în original, care trebuie să poarte semnătura persoanei îndreptățite, precum și amprenta ștampilei, în cazul contestatorului persoană juridică...”

Față de prevederile legale sus menționate, în opinia pârâtei recurente se reține că, în cazul în speță, contestația formulată de SC x SRL nu a fost depusă, semnată și ștampilată în original, aceasta fiind transmisă prin fax.

Se mai menționează că în speță, sunt incidente și prevederile

art.213 alin.(5) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

„Organul de soluționare competent se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond, iar când se constată că acestea sunt întemeiate, nu se va mai proceda la analiza pe fond a cauzei.”

Având în vedere faptul că societatea contestatoare nu a respectat condițiile procedurale, cu privire la depunerea în original a contestației, deși i s-a solicitat acest fapt, pârâta recurentă arată că această a decăzut din dreptul de a-i fi soluționată pe fond contestația.

Față de motivele de mai sus, se solicită admiterea recursului așa cum a fost formulat, modificarea Sentinței civile nr.733/21.10.2011 pronunțată de Tribunalul x ca fiind nelegală și netemeinică, iar pe fondul cauzei respingerea acțiunea reclamantei ca neîntemeiată și menținerea Deciziei nr.x/20.04.2011 emisă de D.G.F.P. x în totalitate ca fiind legală și temeinică.

III. Prin întâmpinarea depusă la dosar, reclamanta S.C. x S.R.L. a solicitat respingerea cererii de recurs ca fiind neîntemeiată și menținerea sentinței primei instanțe ca fiind temeinică și legală, pentru următoarele motive:

În fapt, se arată că în urma unui control de fond s-a verificat perioada 2008 - 2010, mai exact s-a verificat TVA-ul deoarece noi am omis depunerea declarației 010 la momentul la care am ajuns la cifra de afaceri de 35 000 Euro.

Se arată că la data de 30.03.2011, S.C. x S.R.L a depus, prin fax, contestația ce a fost înregistrată cu nr. x/31.03.2011, iar la data de 14.04.2011, prin consilier juridic a depus contestația în original la care a atașat și deconturile de TVA, pentru a se putea calcula cuantumul TVA - ului ce trebuia să-l primească de la statul român.

De aceea, pe această cale, reclamanta intimată arată că înțelege să solicite anularea deciziei nr. 20 prin care i s-a respins contestația depusă fără a se antama fondul, considerând că a făcut dovada depunerii documentației solicitate, chiar dacă DGFP x nu a ținut cont de acest lucru. Reclamanta intimată arată că i s-a respins contestația neîntemeiat, motivându-se un viciu procedural, întrucât a dovedit că a depus contestația în original, îndeplinindu-și astfel obligația.

Reclamanta intimată arată că dispozițiile Codului de procedură fiscală se completează cu cele ale codului de procedură civilă, așa cu corect a reținut prima instanță, chiar dacă nu ar fi depus contestația în original, lucru care nu s-a întâmplat, susținând că tot trebuiau să analizeze fondul acesteia, deoarece, în opinia sa, Ordinul nr. 519/2005 trebuia armonizat cu prevederile art. 86, alin. 3 din Codul de procedură civilă, întrucât acest act normativ (Codul de procedură civilă) are o putere de lege mai mare decât Ordinul 519/2005. Concluzia reclamantei intime este aceea că orice dispoziții contrare Codului de procedură civilă cuprinse în Ordinul 519 se anulează de drept.

Reclamanta intimată arată că solicită respingerea cererii de recurs ca neîntemeiată, iar în ceea ce privește fondul cauzei invocat prin cererea de recurs de către DGFP, consideră că nu se putea antama,

deoarece prima instanță nu a judecat în fond cauza, în acest caz impunându-se casarea cu rejudecare în cazul admiterii cererii de recurs.

În cazul în care Curtea decide că se impune judecarea cauzei în fond, reclamanta intimată consideră că obligația de înregistrare ca plătitor de TVA prevederile Codului fiscal completate de Normele de aplicare al acestuia sunt clare și tapă echivoc lucru pe care nu îl contestăm. Ceea ce reclamanta intimată dorește a contesta este faptul că inspectorul fiscal, la momentul emiterii deciziei de impunere nu a dorit să ia în calcul și deconturile prezentate de noi privind Taxa pe Valoarea Adăugată aferentă perioadei pe care s-a calculat TVA de colectat, deconturi pe care le-am depus în copie, și din care reiese în mod cert și indubitabil faptul că soldul TVA este negativ, rezultând pe această perioadă, la un calcul sumar, suma negativă de TVA de 11 579 lei, bani pe care noi suntem îndreptățiți să-i primim, conform dispozițiilor Codului Fiscal.

Art. 147 ind. 3

(1) în situația în care taxa aferentă achizițiilor efectuate de o persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA, conform art. 153. care este deductibilă **într-o perioadă fiscală, este mai mare decât taxa colectată pentru operațiuni taxabile, rezultă un excedent în perioada de raportare, denumit în continuare sumă negativă a taxei.**

2) după determinarea taxei de plată sau a sumei negative a taxei pentru operațiunile din perioada fiscală de raportare, persoanele impozabile trebuie să efectueze regularizările prevăzute în prezentul articol, prin decontul de taxă prevăzut la art. 156^A2.

3) Suma negativă a taxei, cumulată, se determină prin adăugarea la suma negativă a taxei, rezultată în perioada fiscală de raportare, a soldului sumei negative a taxei, reportat din decontul perioadei fiscale precedente, dacă nu s-a solicitat a fi rambursat.

Reclamanta intimată arată că din deconturile de TVA pe care le-a depus la Direcția Finanțelor, și pe care le depune în copie la dosarul cauzei, în opinia sa reiese în mod cert faptul că societatea la ora actuală are mai mult TVA de recuperat de la DGFP (suma de x lei) decât suma ce o are de plată conform deciziei de impunere (suma de x lei), iar suma ce se impune a fi recuperată este de 11 579 lei.

Pentru acest motiv solicită anularea deciziei de impunere ca fiind lipsită de un temei legal, deoarece la momentul întocmirii acesteia agentul constatator nu a luat în calcul toate prevederile legale în vigoare la momentul emiterii ei. Mai exact reclamanta intimată arată că a eludat prevederile art. 147 ind. 3 ale Codului Fiscal, deși susține că i-a amintit acest lucru, în sensul că nu a dorit să ia în calcul cuantumul mărfurilor din stoc sau cele cumpărate în interes propriu.

Drept urmare și având ca temei prevederile art. 116, alin. 1 Cod de procedură fiscală reclamanta intimată solicită anularea Deciziei de impunere nr. x/25.02.2011, să se constate că suma pe care o datorează cu titlu de TVA de colectat s-a compensat cu suma reprezentând TVA deductibil pe care agentul fiscal nu a luat-o în considerare la momentul efectuării controlului.

Pe cale de consecință și în virtutea principiului accesorium sequitur principale reclamanta intimată solicită să se dispună și

anularea penalităților aferente. Solicită acest lucru deoarece nici Codul fiscal, nici normele de aplicare nu prevăd calculul penalităților la momentul în care rezultă din compensare o sumă negativă a taxei. Reclamanta intimată arată că atunci când nu există o bază legală pentru a impune penalități, acestea nu trebuiau impuse. Mai mult de atât, susține că în decizia atacată se motivează calculul penalităților pe prevederile unui text de lege care reglementează calculul dobânzilor (art. 120, alin. 1 din Codul de procedură fiscală).

reclamanta intimată susține că face această precizare deoarece agentul constatator avea obligația de a nu depăși în nici un fel cadrul legal impus de Codul fiscal și Normele de aplicare a acestuia.

„ART. 13 Interpretarea legii

Interpretarea reglementărilor fiscale trebuie să respecte voința legiuitorului așa cum este exprimată în lege.”

Pentru aceste considerente solicită și anularea penalităților, pe motiv că sunt accesorii sumei principale care a fost compensată în virtutea legii și că impunerea acestora excede cadrului legal în vigoare, solicitând totodată a se constata că societatea nu are datorii la bugetul de stat, deoarece a achitat totul la zi.

Concluzionând asupra celor mai sus expuse se solicită respingerea cererii de recurs, anularea deciziilor atacate, precum și a accesoriilor impuse, ca fiind netemeinice și nelegale.

IV. Examinând recursul promovat, prin raportare la motivele de recurs invocate, precum și sub toate aspectele, conform art.304 ind.1 Cod procedura civila, Curtea constata că recursul este întemeiat pentru următoarele considerente:

Prin decizia de impunere nr. x/25.02.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice x s-au stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare iar prin decizia nr. x/20.04.2011, emisă de aceeași pârâtă, a fost respinsă contestația administrativă formulată de către reclamantă, deoarece nu au fost îndeplinite condițiile procedurale privind depunerea, semnarea și ștampilarea în original a contestației.

Tribunalul Caraș-Severin a admis acțiunea cu motivarea că documentele transmise prin fax, inclusiv contestația administrativă prealabilă, au valoarea unor documente originale.

Sentința este dată cu încălcarea dispozițiilor pct. 2.2 din Anexa nr. 1 din Ordinul nr. 519/2005 al Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, în vigoare la data soluționării contestației administrative, făcând astfel ca în cauză să fie incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă.

Astfel, potrivit prevederilor legale mai sus arătate, „în situația în care contestația nu îndeplinește cerințele care privesc depunerea împuternicirii, semnătura, precum și ștampilarea, în original, organele de soluționare competente vor solicita contestatorului, printr-o scrisoare recomandată cu confirmare de primire, ca în termen de 5 zile de la comunicarea acesteia să îndeplinească aceste cerințe. în caz contrar, contestația va fi

